

Bomenstichting, Oudegracht 201bis, 3511 NG Utrecht
www.bomenstichting.nl

contactpersoon afdeling Amsterdam

Rechtbank Amsterdam
Sector Bestuursrecht Algemeen
Postbus 75850
1070 AW Amsterdam

Amsterdam, 13 januari 2011

BEROEPSCHRIFT EX ART. 8:1 AWB

**tegen het in stand laten van vrijstelling en bouwvergunning voor oprichten
parkgebouw Beatrixpark**

Geachte heer, mevrouw,

Hierbij stellen wij beroep in tegen het besluit van het dagelijks bestuur van Stadsdeel Zuid, verzonden op 27 december 2010, nummer 2010/23041, waarbij na een eerdere niet-ontvankelijkverklaring alsnog inhoudelijk op ons bezwaar tegen het verlenen van ontheffing van het bestemmingsplan en bouwvergunning voor het oprichten van een gebouw in het Beatrixpark is beslist.

Een kopie van het besluit treft u hierbij aan (**bijlage**).

Verweerder is het dagelijks bestuur van Stadsdeel Zuid, Postbus 74019, 1070 BA Amsterdam, telefoon 14 020, telefax 020-252 1250.

Belanghebbende is Stadsdeel Zuid, afdeling projecten, met dezelfde adresgegevens.

Samenhang met eerdere procedure

Bij uitspraak van 19 oktober 2010, zaaknr. AWB 10/4601 BESLU en 10/4602 BESLU, heeft de rechtbank ons beroep tegen het eerdere besluit op bezwaar van 16 september 2010 gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en bepaald dat binnen vier weken een nieuwe beslissing op bezwaar dient te worden genomen.

Wij verzoeken u de in voormelde zaak overgelegde volmacht, statuten en uittreksel KvK ook als ingebracht in de onderhavige zaak te beschouwen.

Verweerder is er niet in geslaagd binnen de door de rechtbank gestelde termijn een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen. Bij besluit verzonden op 27 december 2010, nummer 2010/23041, heeft het dagelijks bestuur opnieuw op ons bezwaar beslist. Het dagelijks bestuur heeft besloten een advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften van 4 december 2010 over te nemen en het bestreden besluit in stand te laten, onder verbetering en aanvulling van de motivering met de overwegingen in het advies.

Fout in advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften

Ter voorkoming van misverstand merken wij op dat, anders dan in het advies van de Adviescommissie Bezwaarschriften is gesteld, de gronden met de bestemming openbaar groen in het bestemmingsplan RAI e.o. niet zijn aangewezen voor parkeerplantsoenen, speelplaatsen en water, met inbegrip van de daarbij behorende fiets- en voetpaden. Voor parkeerplantsoenen moet immers worden gelezen: parken en plantsoenen. Zie de voordracht aan de gemeenteraad van dit bestemmingsplan, Gemeenteblad afd. 1, nr. 1483, p. 3781 rechtsonder. De gronden bestemd voor openbaar groen mogen niet worden gebruikt voor parkeren, zie artikel 5 lid 6 van de planvoorschriften van dit bestemmingsplan. Alleen op de gronden bestemd voor openbaar groen die op de kaart nader zijn aangeduid met “werf ten behoeve van doeleinden van openbaar nut toegestaan” resp. “openbare nutsvoorziening toegestaan” mag worden geparkeerd.

De gronden mogen ook niet worden gebruikt voor het oprichten van gebouwen. Op de gronden mogen slechts worden gebouwd bouwwerken, geen gebouwen zijnde, ten dienste van de bestemming openbaar groen. Wel kan een ontheffing worden verleend, in die zin, dat ten dienste van de bestemming een gebouw mag worden opgericht met een maximale bouwhoogte van 5 m en een maximumvloeroppervlakte van 100 m².

Korte weergave van de standpunten

Verweerder heeft bij besluit van 29 maart 2010 aan het toenmalige stadsdeel Zuideramstel, afdeling Projecten, de hierboven bedoelde ontheffing van het bestemmingsplan RAI e.o. verleend alsmede een bouwvergunning voor het oprichten van een gebouw op het na sloop vrijgekomen terrein gelegen in het Beatrixpark, ten westen van het Boerenweteringpad, met bestemming daarvan tot parkgebouw (sanitaire voorzieningen, opslag en servicepunt).

Reeds in de zienswijze op de aanvraag om bouwvergunning hebben wij aangevoerd dat het bouwplan in strijd is met het in procedure zijnde bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving en dat artikel 50 van de Woningwet meebrengt dat de beslissing op de aanvraag om bouwvergunning dient te worden aangehouden totdat het bestemmingsplan in werking is getreden; vervolgens dient de bouwvergunning op grond van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder c van de Woningwet te worden geweigerd. Deze artikelen van de Woningwet zijn van toepassing op het bestreden besluit, gelet op artikel 1.2, tweede lid van de Invoeringswet Wabo. In het besluit in primo heeft verweerder overwogen dat het bestemmingsplan door de Raad van State is vernietigd zodat daaraan elke rechtskracht zou ontbreken. Wij zijn verheugd dat verweerder thans erkent dat dit niet juist is en dat sprake is van een vastgesteld bestemmingplan waardoor de grond voor aanhouding als bedoeld in artikel 50, eerste lid, aanhef en onder d van de Woningwet zich voordoet. Verweerder meent echter dat een bouwvergunning kan worden verleend met toepassing van artikel 50, derde lid van de Woningwet, omdat het bouwplan niet in strijd zou zijn met het bestemmingsplan. Verweerder voert in de beslissing op bezwaar (voor het eerst) aan dat het parkgebouw kan worden aangemerkt als gebouw ten behoeve van de bestemming "Openbare ruimte en groen-park (O2)" met nadere aanduiding "Peuterzwembad". Dit achten wij onbegrijpelijk. Een belangrijk deel van het gebouw is immers bestemd voor de tuinliden van het park en de vrijwilligers van de Artsenijhof die niet met het peuterzwembad in verband staan. Tijdens de hoorzitting van 24 juni 2010 heeft de vertegenwoordiger van verweerder, de heer Roolker, gesteld dat ook op grond van het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving een binnenplanse vrijstelling dan wel ontheffing nodig is om medewerking aan het bouwplan te kunnen verlenen. Dit had tot de conclusie moeten leiden dat geen toepassing kan worden gegeven aan het bepaalde in artikel 50, derde lid van de Woningwet, zoals dat gold van 15 juli 2009 tot 1 oktober 2010, omdat het bouwwerk in strijd is met het in voorbereiding zijnde bestemmingsplan.

Wat betreft de verleende ontheffing van het bestemmingsplan RAI e.o. handhaven wij ons standpunt dat deze uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet had mogen worden verleend. Zie hiervoor de beroepsgronden.

Gelet op de uitspraak van de rechtbank van 19 oktober 2010, zaaknr. AWB 10/4486 en 10/4141, over de verleende monumentenvergunning stellen wij niet meer dat verweerder in de raadsvoordracht van het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving van mei 2006 een toezegging heeft gedaan. Deze raadsvoordracht bevat de uitlating van verweerder dat het oprichten van gebouwen rondom het peuterzwembad uitsluitend mag ten behoeve van de bestemming Openbare ruimte en groen 2 (O2) en dat dit niet ten koste mag gaan van de parkaanleg. Deze uitlating kan wel als een uitleg van het desbetreffende planvoorschrift worden beschouwd, te weten dat de parkaanleg niet mag worden aangetast en alleen de in artikel 12 van de planvoorschriften met name genoemde voorzieningen zijn toegestaan: een toiletgebouw en een opzichtershuisje met een kiosk.

Gronden van het beroep

Tegen het besluit voeren wij de navolgende beroepsgronden aan.

Strijd met het beginsel van hoor en wederhoor

Tijdens de hoorzitting van 24 juni 2010 heeft de vertegenwoordiger van verweerder, de heer Roolker, gesteld dat ook op grond van het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving een binnenplanse vrijstelling dan wel ontheffing nodig is om medewerking aan het bouwplan te kunnen verlenen. Verweerder is in het bestreden besluit van dit standpunt teruggekomen zonder ons in de gelegenheid te stellen om hierop te reageren. Dit is in strijd met het beginsel van hoor en wederhoor.

Onzorgvuldige voorbereiding

Anders dan de Adviescommissie Bezwaarschriften overweegt, voorziet het bouwplan waarvoor ontheffing en bouwvergunning is verleend niet in het oprichten van een gebouw op het na sloop vrijgekomen terrein. Zoals aangevoerd in het bezwaarschrift van 4 mei 2010 zal het gebouw tot ver in de bosschages steken en slechts voor een deel de locatie van het bestaande, te slopen toiletgebouwtje bestrijken. Het is dan ook niet juist om te spreken over het oprichten van een gebouw op het na sloop vrijgekomen terrein. Het is ook

niet juist dat het bestaande toiletgebouw wordt gemoderniseerd en uitgebreid. Het toiletgebouw wordt in zijn geheel gesloopt. Daarnaast wordt een groot aantal vierkante meters waardevol groen geroid. Vervolgens zal daar waar voorheen dit groen aanwezig was en op een klein deel van de locatie van het toiletgebouw, een parkgebouw worden gebouwd en zal de omgeving van het gebouw voor het grootste gedeelte worden bestraat. Gelet hierop heeft verweerder op basis van een onjuiste voorstelling van zaken een besluit genomen.

Ten onrechte ontheffing in bezwaar gehandhaafd

In het bezwaarschrift van 4 mei 2010 hebben wij aangevoerd dat het vestigen van een onderkomen voor de afdeling Groen op deze plaats meebrengt dat de directe omgeving van de locatie, die eveneens gemeentelijk monument is, bestemd zal worden voor het parkeren van de diverse voertuigen die bij de afdeling Groen in gebruik zijn en dat de gronden dus zullen worden gebruikt in strijd met het bestemmingsplan RAI e.o., welk bestemmingsplan het gebruik van de gronden ten behoeve van parkeren verbiedt (zie hierover ook p. 2 van dit beroepschrift). Dit leidde tot onze conclusie dat uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening voor het onderhavige gebouw in redelijkheid geen ontheffing van het bestemmingsplan had mogen worden verleend. De Adviescommissie Bezwaarschriften heeft op dit punt opgemerkt dat zij het niet aannemelijk acht dat rondom het gebouw zal worden geparkeerd door auto's of zwaardere voertuigen. Zij heeft overwogen dat zich in het Beatrixpark uitsluitend fiets- en voetpaden bevinden, zodat hierop geen automobielen zijn toegestaan. Deze overweging is onbegrijpelijk. De commissie - en dus verweerder - heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de voertuigen van de afdeling Groen en die van de aannemers die voor de afdeling Groen in het park werkzaam zijn, een ontheffing van de Wegenverkeerswet 1994 hebben en dus wel degelijk op de fiets- en voetpaden mogen rijden en op loopafstand van het gebouw zullen parkeren. Onze verwachting dat de gronden in de omgeving van het bouwwerk na het gereedkomen van de bouw zullen worden gebruikt in strijd met het bestemmingsplan RAI e.o. is dus wel degelijk reëel. Gelet hierop kan het bestreden besluit geen stand houden.

Daarnaast is verweerder onvoldoende ingegaan op ons bezwaar dat gezien de waardevolle beplanting in het gebied, die door het bouwplan zal worden vernietigd, uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening een andere locatie voor het gebouw had moeten worden gezocht en geen ontheffing van het

bestemmingsplan voor een gebouw op deze locatie had moeten worden verleend. Zoals aangevoerd bestaat de beplanting ter plaatse naast bomen onder meer uit zeer waardevolle heesters en planten. Anders dan door de Adviescommissie Bezwaarschriften gesteld, is de wespenorchis niet de enige ter plaatse aanwezige beschermde plantensoort. Ook de kievitsbloem komt ter plaatse voor. In het bezwaarschrift is hierop gewezen. Voor een nauwkeurige beschrijving hebben wij verwezen naar een rapport van drs. N.C.M. Maes, Cultuurhistorische en ecologische waarden van een heesterstrook in het Beatrixpark. Blijkens de bouwtekeningen zullen de bomen, de heesterstrook en de beschermde planten door de komst van het gebouw verdwijnen. Gezien de aanwezigheid van deze waardevolle beplanting, die behoort tot de Hoofdgroenstructuur van de gemeente Amsterdam, had uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening voor het gebouw een andere locatie moeten worden gezocht en niet door middel van een ontheffing van het bestemmingsplan toestemming moeten worden gegeven om ter plaatse een gebouw van deze omvang te realiseren. De Adviescommissie Bezwaarschriften stelt in haar advies dat de wespenorchis zal worden verplaatst en dat aan de kapvergunning de voorwaarde is verbonden dat rondom het gebouw acht bomen worden herplant en voorts nog vier bomen elders in het park en dat hiermee het verloren gaan van groen voldoende wordt gecompenseerd. Deze opvatting is onbegrijpelijk. Verweerder is niet ingegaan op de heesterstrook. Het verplanten van beschermde planten en het planten van enkele extra bomen tussen de beplanting elders in het park en rondom het gebouw is geen compensatie voor de vele vierkante meters kostbaar groen die hier verloren gaan.

Van belang is ook dat het bouwplan zo groot is geworden (waardoor de mogelijkheid tot ontheffing ten volle moest worden benut) doordat de werf aan de Prinses Irenestraat door de komst van de Zuidas (deelgebied Beethoven) is verdwenen en de tuinlieden een ander onderkomen moet worden geboden. Door het plan Beethoven is al heel veel groen verdwenen. Compensatie daarvan zal tientallen jaren in beslag nemen. Het is uit een oogpunt van een goede ruimtelijke ordening niet aanvaardbaar nog meer groen in het Beatrixpark op te offeren zonder dat is voorzien in compensatie van dit groen. Een bouwwerk van deze omvang op de onderhavige locatie moet dan ook als onaanvaardbaar worden beschouwd. Dit brengt mee dat de vraag of er alternatieven zijn waarmee een gelijkwaardig resultaat kan worden bereikt met aanmerkelijk minder bezwaren, niet behoeft te worden gesteld. Verweerder heeft dit miskend. Overigens zijn er wel degelijk dergelijke alternatieven. Het toiletgebouw kan vanzelfsprekend worden vervangen en tegen een kleine

vergroting van dit gebouw mede ten behoeve van een opzichtersruimte hebben wij geen bezwaar, maar het vestigen van een onderkomen voor de afdeling Groen op deze plaats brengt mee dat het gebouw te groot wordt en een ongewenste ruimtelijke uitstraling krijgt. De tuinlieden kunnen, evenals dat voorheen het geval was, ook juist buiten het park, bijvoorbeeld in deelgebied Beethoven, worden gehuisvest. Verweerder heeft, kortom, ten onrechte vastgehouden aan het idee om de gewenste functies in één gebouw te combineren.

Ten onrechte bouwvergunning in bezwaar gehandhaafd

Verweerder is in navolging van de Adviescommissie Bezwaarschriften van oordeel dat het bouwplan niet in strijd is met het vastgestelde, maar nog niet in werking getreden bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving, omdat het hier zou gaan om bebouwing ten behoeve van de bestemming 'groenvoorzieningen'.

Deze opvatting delen wij niet. Bij bebouwing ten behoeve van groenvoorzieningen kan worden gedacht aan hekwerken, informatiepanelen, zitbanken e.d. Het onderhavige bouwplan betreft onder meer een personeelsverblijf voor de tuinlieden van het park met bijbehorende voorzieningen als een douche-ruimte, stalling en oplaadpunt voor de onderhoudswagentjes, opslagruimte en een kuilruimte. In het gebouw komen ook een kioskrimte en toiletten voor de bezoekers van het peuterzwembad. Dit complex zou volgens het bouwplan voor het grootste deel in de groenvoorzieningen moeten worden gebouwd/aangelegd. Wij verwijzen naar de tekening behorende bij het besluit in primo van 29 maart 2010 waarop de inrichting rondom het gebouw is weergegeven. Op deze tekening is te zien dat ten zuiden van het gebouw baksteenbestrating zal worden aangelegd en dat ten noorden van het gebouw een pad met gras-betontegels leidend naar de toekomstige kuilruimte zal worden aangelegd, dit alles voor een groot deel op de plaats waar nu nog groenvoorzieningen zijn. Het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving voorziet niet in een aanlegvergunningstelsel. Volgens artikel 15 van de planvoorschriften van dit bestemmingsplan mogen de in het plan begrepen gronden niet worden gebruikt op een wijze of tot een doel strijdig met de bestemming of de daarbij behorende voorschriften. Gelet hierop moet niet alleen het gebruik van de gronden voor de beoogde doeleinden, doch tevens het aanleggen van een en ander door middel van het aanbrengen van verharding worden aangemerkt als een vorm van gebruik van de grond, niet zijnde bouwen, in de zin van artikel 15 van de

planvoorschriften. In aanmerking genomen dat een functionele relatie bestaat tussen het beoogde bouwwerk en de niet toegestane verharding van de grond, moet worden geoordeeld dat het bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving.

Zie voor een vergelijkbaar geval ABRvS 5 oktober 2000, nr. 200000603/1, LJN AA7505, Gst. 2001-7138, 8 m.nt. J.M.H.F. Teunissen.

Voorts voeren wij het volgende aan.

De onderhavige gronden zijn tevens aangewezen voor een peuterzwembad, een toiletgebouw en een opzichtershuisje met een kiosk. Het beoogde onderkomen voor de tuinlieden en de vrijwilligers van de Artsenijhof staat niet ten dienste van de bestemming peuterzwembad. Voor de Artsenijhof kent het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving de bestemming kruidentuin. Deze bestemming is niet mede van toepassing op de gronden waarop het parkgebouw zal worden gebouwd. Een bouwwerk op deze plaats met een ruimte die ten dienste staat van de bestemming kruidentuin is dan ook in strijd met het bestemmingsplan. De vertegenwoordiger van verweerder heeft dit erkend tijdens de hoorzitting van de bezwaarschriftencommissie van 2 februari 2009 over ons bezwaarschrift tegen de later ingetrokken bouwvergunning van 20 oktober 2008 ("De heer Roolker zegt dat het letterlijk niet past"). De Adviescommissie Bezwaarschriften - en dus verweerder - is blijkens haar advies van 4 december 2010 van mening dat het onderkomen voor de Vereniging Vrienden van het Beatrixpark ten dienste staat van de bestemming groenvoorzieningen. Dit kunnen wij niet volgen. Het bestemmingsplan Prinses Irenebuurt en omgeving maakt onderscheid tussen groenvoorzieningen en kruidentuin. Een kruidentuin is wellicht in het spraakgebruik als een groenvoorziening aan te merken, maar op de onderhavige gronden is een kruidentuin niet toegestaan en dus ook niet een bouwwerk ten behoeve van die bestemming.

Wij wijzen in dit verband op de genoemde uitspraak van de Afdeling van 5 oktober 2000, uit welke uitspraak volgt dat een bouwvergunning voor een bouwplan dat ten dele in strijd is met het bestemmingsplan, in zijn totaliteit moet worden geweigerd als het bouwplan als één geheel dient te worden beschouwd, zoals hier het geval is. Ook gelet hierop had de aanvraag om bouwvergunning moeten worden aangehouden.

MET CONCLUSIE:

Tot gegrondverklaring van het beroep en vernietiging van het bestreden besluit, een en ander onder toekenning van een vergoeding voor de in het kader van deze beroepsprocedure gemaakte kosten.

Hoogachtend,

mr. F.C.S. Warendorf,
contactpersoon Bomenstichting